

»To nadvse preroško delo nedvomno opisuje to, kar si je predstavljal
blaženi Janez Pavel II., ko je spodbujal k novi evangelizaciji.«
p. Benedict J. Groeschel

BREZ OTROK

ROMAN ZA KATOLIČANE NAŠEGA ČASA

BRIAN J. GAIL

NADALJEVANJE USPEŠNIC *BREZ OČETA* IN *BREZ MATERE*

BREZ OTROK

BREZ OTROK

BRIAN J. GAIL

DRUŽINA
Ljubljana 2013

BREZ OTROK

Brian J. Gail

Naslov izvirnika:

CHILDLESS

© Brian J. Gail, 2011

© Družina d. o. o.

Izdaja: prva

Prevod: Klementina Logar

Jezikovni pregled: Vida Frelih

Grafična priprava: Družina d. o. o.

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Natis: Tiskano v Sloveniji

Naklada: 800 izvodov

Ljubljana 2013

Vse informacije o knjigah založbe Družina najdete na spletni strani:

www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-311.2

GAIL, Brian J.

Brez otrok / Brian J. Gail ; [prevod Klementina Logar]. - 1.
izd. - Ljubljana : Družina, 2013

Prevod dela: Childless

ISBN 978-961-222-977-1

267887616

*V spomin Johnu F. Gailu (+2000) in Mary E. Gail (+2004).
Oče in mama, hvala vama za vse, zlasti za Barryja, Kevina in Eileen.*

Na praznik spomina vseh vernih rajnih, 2. novembra 2011

Opomba založnika:

To je leposlovno delo. Vse navezave na osebe, podjetja ali organizacije so povsem naključne oziroma so plod avtorjeve domišljije.

Uvod

Bil je dan kot vsak drug in bil je dan kot noben drug. John Sweeney je sam klečal na majhni, prijazno debeli perzijski preprogi ob vznožju oltarja. Zaradi neznosnih bolečin v kolenih je bil zvit v dve gubé. Zdelo se mu je, da kar gorita. Za njim, tudi na ostarelih kolenih, so klečali osiveli verniki iz Narbrooka. Zven njihovih glasov, ki je naraščal in pešal v edinstvenem ritmu molitve rožnega venca, je polnil cerkev svete Marte in se razlegal na ulico, kjer je v molitvi klečalo več sto ljudi.

Ura je bila tri popoldne po vzhodnem standardnem času. Bila je ura božjega usmiljenja.

Najboljši znanstveni umi sveta so se očitno strinjali, da bosta »dvojčka« – dva razmeroma majhna kometa – treščila na Zemljo približno ob tem času. Prvi in manjši naj bi letel proti Južnemu Tihemu oceanu in padel na Zemljo nekje med Avstralijo in Novo Zelandijo. Drugi pa naj bi pristal približno dvajset minut pozneje nekje v Severni Ameriki. Najnatančnejše ocene so predvidevale, da nekje med Manitobo in Montano.

Svaril je kar mrgolelo – glede sleherne spremembe poti kometov ali napovedanega Zemljinega barometriškega ali atmosferskega

pritiska. Samoumevno je naraščal tudi strah. Odkar sta »dvojčka« pred več kot letom dni presenetila Nasine strokovnjake v Amesovem raziskovalnem središču v Kaliforniji, sta v zadnjem času izrinila resničnosti oddaje iz najbolj gledanega časa, saj sta bila glavna tema pogovorov v pisarnah in hodnikih po vsej državi.

Prva poročila so nakazovala, da obstaja razmeroma majhna možnost dejanskega trčenja ali dveh. Toda znanstveniki v Izraelu, nato na Japonskem ter nazadnje v Nemčiji in Veliki Britaniji so začeli govoriti, da so ti izračuni v resnici pomanjkljivi. In tako se je začelo. Ocene prihajajoče katastrofe so polnile radijske valove in mašile arterije mrežnega sveta.

Znanstveniki na massachusettskem tehniškem inštitutu so izračunali, da bo drugi, večji dvojček sprostil energijo, primerljivo z bilijonom ton TNT-ja. Napovedovali so, da bo več kot dvesto milijonov ton Zemljine skorje odneslo v atmosfero, kjer bo prišlo do nepredstavljivega onesnaženja, kakršnega še ni bilo. Po trku bo nastala kotanja s približno dvaintrideset kilometri premera, globoka skoraj šestnajst kilometrov. Sklepali so, da bo to povzročilo »udarne valove, spremembe pritiska in toplotne motnje, ki bodo sprožili obsežne potrebe, orkane in vročinske valove neizmerne obsega po vsej Severni Ameriki in drugod«.

To je pritegnilo pozornost skrajnega muslimanskega sveta, ki je takoj pospešil program bogatenja urana v pričakovanju slovesnosti dobrodošlice ob vrnitvi dvanajstega imama.

Medtem so kitajski in indijski znanstveniki objavili skupno izjavo, v kateri so namigovali, da bo prvi trk v Južnem Tihem oceanu takoj sprožil cunami, ki bo pogoltnil Novo Zelandijo, poplaval Avstralijo in ogrozil južno Kitajsko. Napovedali so, da bo imel rušilno moč, primerljivo z milijonom megaton TNT-ja. Divjal bo z osemsto kilometri na uro in udaril na kopno s šestdesetmetrskimi valovi. Če bo udaril na Novi Zelandiji, so dodali, bo ta otok izginil z zemeljskega obličja.

Neki ugleden ameriški geolog je nastopil na omrežni televiziji in omenil, da se taki »dogodki« ponovijo približno vsakih deset tisoč let. Sklenil je, da je planet torej že »čez rok«.

Spletna anketa v nekem drugem omrežju je pokazala, da se dva-insedemdesetim odstotkom ljudi to ni zdelo pomirjujoče.

Voditelji držav G10 so se sestali v Zürichu, da bi zasnovali »obsežen in usklajen načrt«, kako bi preusmerili dvojčka. Razšli so se, ne da bi kaj dosegli. Američani so predlagali scenarij, kot bi bil naravnost iz Hollywooda. Ponudili so se, da bi svet rešili tako, da bi z jedrskim orožjem uničili dvojčka takoj, ko bi vstopila v Zemljino atmosfero. Rusi in Kitajci so takoj jasno povedali, da Američanom ne zaupajo. Eden izmed kitajskih predstavnikov v Varnostnem svetu Združenih narodov naj bi menda rekel: »Kako naj vemo, da Američani ne vidijo Rusije in Kitajske kot dvojčkov, ki ju je treba izbrisati?«

Razprave o tem, kako naj bi vse države članice G10 povezali v napadu, v katerem bi v vsaki izstrelili po en jedrski izstrelek, niso pripeljale nikamor.

Ko se je bližal dan, ki so ga krščanski oznanjevalci evangelija imenovali »sodni dan«, se je civilna družba zibala na robu neciviliziranosti. Ljudje so množično bežali od predvidenih točk trka. V skoraj vseh razvitih državah so oblegali banke, trgovine s hrano in lekarne, mestne oblasti v šestindvajsetih ameriških mestih – večina jih je bila na vzhodni obali – pa so uvedle policijsko uro in vpoklicale narodno gardo. Uvodni dan za bejzbolsko prvo ligo so odložili v Bostonu, New Yorku, Filadelfiji, Baltimoru, Washingtonu in Miamiu.

Najnenavadnejši pojav izmed vseh pa ni bil naval na banke, ampak na cerkve. Duhovniki niso imeli druge izbire, kot da so jih pustili odprte za tolažbo ovčic, ki so prihajale in odhajale ob vseh mogočih urah podnevi in ponoči. V katoliških cerkvah je bilo pri delavniških jutranjih mašah skoraj toliko ljudi kot ob nedeljah.

V zadnjih treh mesecih je oče John Sweeney delavniškima mašama ob sedmih in osmih zjutraj dodal še maše ob devetih zjutraj, opoldne in ob sedmih zvečer. Cerkev je bila vsakokrat polna. Prihajalo je vse več nekatoličanov in celo nevernikov.

Še vedno je bil zmeden. Grobi oris je bil jasen. Ob koncu te dobe bo sledilo odpadništvo, ki bo prineslo razkol v Cerkvi. »Manjša in bolj sveta Cerkev« se bo znašla pred preganjanjem. To bo povod za vzpon

sina pogube, ki bo sprožil vrnitev Odrešenika in množično spreobrnjenje Judov, ki so v strahu za obstanek prosili za njegov prihod.

John Sweeney je sobratom povedal: »Ah, in nekje med vsem tem bo po mnenju vseh ,ogelj padel z neba'.«

Sweeney ni znal razbrati znamenj časa. Trenutno je bilo preprosto preveč »vrzeli v dogajanju«, vendar jih ni hotel zapolniti z osebnim razodetjem, ki mu ni zaupal, čeprav je po navadi sprejemal osebna razodetja, ki jih je Cerkev odobravala, na primer prikazovanje blažene Device Marije v Fatimi na Portugalskem leta 1917.

Nekateri strokovnjaki so se na moč potrudili, da bi razlikovali med »kncem časov« in »kncem sveta«. Prvemu naj bi sledila »doba miru«, drugemu pa »nova nebesa in nova zemlja«. Po Sweeneyjevem mnenju je bilo vse preveč ugibanja, zato je svojim ovčicam svetoval, naj živijo za sedANJI trenutek in zaupajo Bogu, ne človeku.

Ko je začel moliti peto in zadnjo skrivnost žalostnega dela rožnega venca – Odrešenikovo križanje in smrt za grehe človeštva – je v cerkev nenadoma neslišno prodril močan žarek slepeče beline in jo napolnil. Sweeney se je takoj obrnil, da je bil napol obrnjen k vernikom, ko je poskušal odkriti njegov vir. Kar je videl, ga je za hip ohromilo. S težavo je vstal. Vsi ljudje v klopih in zraven njih so bili ohromljeni, oči pa so imeli nepremično nekam uprte. Sprva je mislil, da so mrtvi, njemu pa je bilo nekako po čudežu prizaneseno. Nato mu je prišlo na misel, da je morda mrtev on in doživlja zunajtelesno izkustvo.

Nenadoma je zaznal gibanje. Nato je nekaj zaslišal. Takoj je vedel, da ga bo ta zvok spremljal do groba. Bil je zvok velike tožbe – naraščajoče neubrano žalovanje, prežeto z grozo in samoobtoževanjem. Prevezel ga je občutek nemoči, ki je izviral iz nedoumljive globine v njem. Ustnice so se mu premikale, vendar ni ničesar slišal.

Nato se je zgodilo. Velika svetloba, ki je zdaj obdajala cerkev in vse, ki so bili v njej in pred njo, je na lepem prodrla v njegovo bit. Padel je na kolena in se v čisti grozi obrnil naprej. S čelom je zadel ob marmornata tla, vendar se ni onesvestil. Poskušal se je obrniti na hrbet, da bi se otresel notranjega videnja, ki se je zdaj odvijalo na velikanskem zaslonu z visoko ločljivostjo.

Zagledal je obraz otroka v materinem trebuhu. Zdel se mu je znan. Nato je uzrl obraz otrokove matere. Prepoznal jo je. Bila je ženska, ki jo je pred mnogo leti poznal veliko preveč osebno, ko je bil še študent. Nato je zagledal obraz otrokovega očeta. Obraz je bil njegov. Nato je izginil. Zakričal je na ves glas. Na lepem se je znašel pred prestolom božje pravičnosti. Zaslišal se je, kako polaga račune svojega življenja. Vse je videl tako jasno, kot da bi to podoživljal v resničnem času. Zdelo se je, da se je prikaz življenja po mašniškem posvečenju ustavil. Videl je kompromise z resnico, ki jih je sprejel. Videl je, kakšno trpljenje so povzročili v življenju ljudi, ki so mu bili zaupani v duhovno oskrbo. Za seboj je slutil njihovo navzočnost, vendar jih ni videl. Nadnaravna dobrota v očeh svetle postave na prestolu ga je vznemirjala. Začutil je močno bolečino, neodrešljivo nevrednost, da je v Gospodovi bližini.

Zagledal se je, kako pada na kolena in prosi odpuščanja za svoje pregrehe. Začutil je, da ga na noge postavljata vseobsegajoča toplina in moč brezpogojne ljubezni in zaslišal je njegov glas. Rekel mu je samo: »Spokori se in ne greši več.« Glas mu je presunil srce in prežehlerni kotiček in vlakno njegovega bitja, nato pa se je vrnil v srce in se tam tiho naselil za vekomaj. To je bil glas, ki ga je John Sweeney poslušal in se nenehno pogovarjal z njim prav do dramatičnega trenutka svojega poslednjega diha na zemlji.

S težavo se je spravil na kolena in si otipal čelo. Približno sedem centimetrov nad desnim očesom je imel majhno buško. *Samo bojna praska. Ne bo je zdravil z ledom. Z veliko bolečino je vstal in se obrnil k vernikom. Vse oči so bile zdaj uprte vanj. Takoj mu je postalo nerodno in spraševal se je, koliko tega, kar je pravkar doživel, so opazili. Takoj se je oštel. Dobro je, če so videli. Pred Bogom sem to, kar sem. Nič več. In prav tako vedo, da so pred Bogom tudi sami to, kar so. Nič več.*

Začutil je potrebo, da bi spregovoril, vendar je bil še vedno močno vznemirjen, poleg tega pa ni vedel, kaj bi rekel. Takoj je sklonil glavo in molil: *»Brezmadežna Mati, prosim, pošlji popolno moč svojega Ženina. Prosi ga, naj napolni srca vernih v tej cerkvi. Prosim, naj moji grehi ne ovirajo njihove upravičene potrebe po upanju in tolažbi. Mati,*

prosi ga, naj jim spregovori, kakor si ga prosila, naj spregovori apostolom in učencem tvojega Sina v zgornji dvorani. Prislubnili bomo. Obljubim ti, Mati. Prislubnili bomo.»

Oče John Sweeney je dvignil glavo in s pogledom objel božje ljudstvo. Začutil je vso težo pričakovanja, ki je zdaj napolnila njegovo cerkev. Stopil je k ambonu, se povzpел po dveh stopnicah in nastavljal mikrofona, da bi ga lahko slišali tudi tisoči, ki so se zbrali zunaj. Za hip je sklonil glavo. *»Zaupam in verjamem, o brezmadežna Mati.«*

Nato je spregovoril. *»Bratje in sestre v Kristusu ... Zdaj smo resnično lahko prepričani, da živimo v času božjega usmiljenja.«* Pomolčal je in čakal na potrditev. V tistem trenutku je zaslišal več duš, ki so nehote dale glas bolečini trpljenja. Izognil se je pogledu v njihovo smer. *»Če ste pravkar doživeli isto kot jaz ...«* Premolknil je, da bi zadušil val čustev, ki so grozila, da ga bodo preplavila. *Prosim, Mati! Ne tukaj! Ne zdaj!* *»Ni besed ... in prav gotovo ni potrebnih besed.«* Solze so mu privrele v oči in se mu strkljale po licih. Ni jih hotel obrisati in odločil se je, da se mu glas ne bo skrhal.

»Ne vem, kaj bomo našli tam zunaj,« je nadaljeval, ko je razširil roke, da bi objel svet pred cerkvijo, *»ampak vsak izmed nas zdaj ve, kaj smo našli tu notri.«* Potrepljal se je po srcu. *»Prejeli smo dar vseh darov. Zdaj vemo vse, kar moramo vedeti, da bomo varno prepotovali preostanek poti v tej solzni dolini.«* Pomolčal je in nato dodal: *»Vemo, kaj je resnično in kaj ni. Vemo, kaj je od ljubezni in kaj ni. Vemo, kaj je vredno nas in drug drugega in kaj ni.«*

Povesil je pogled in presenečen opazil, da se mu tresejo roke. Prosil je Brezmadežno, naj mu jih umiri. Takoj je začutil, da ga je preplaval mir. Dvignil je pogled in videl svoje ljudstvo kot še nikoli poprej. Spomnil se je vrstice iz Svetega pisma, ko se je Kristus zazrl globoko v srca ljudi, ki so hodili za njim na goro: *»Ko se je Jezus izkrcal, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu.«* Oče John Sweeney, *drugi Kristus*, je zdaj čutil, kar je v tistem trenutku čutil njegov Gospod. Srce mu je preplavilo silovito in neizrekljivo veselje.

Na lepem je v sebi začutil ščemenje. Potrpežljivo je čakal, da so se mu izoblikovale misli in nato besede. *»Ganjen sem, da vam to lahko povem kot vaš pastir. Spomnimo se 11. septembra. Ta cerkev je bila*

skoraj dva tedna po tragediji nabito polna. Marsikdo izmed vas mi je potožil, da ni mogel v cerkev k maši, če ni odšel od doma pol ure prej.« Nasmehnil se je kot dobrohoten princ. »Se spominjate, kaj sem vam tedaj rekel?«

Ljudje so počasi začeli prikimavati in po vsej cerkvi so se pojavljali nasmehi. »Rekel sem vam,« je pomolčal, »da pridite zgodaj in odidite pozno ter tako presenetite Boga. Navajen je, da prihajate pozno in odhajate zgodaj.« Razlegel se je smeh in se med navzočimi kot val razširil od zadaj naprej. Obkrožil je oltar in se nato polegel.

»Nato,« je žalostno zmajal z glavo, »pa nič več.« Nekateri navzoči so se samodejno boleče oglasili. Pomolčal je in dvignil brado. »Bratje in sestre v Kristusu, običajen čas za posel je prišel in minil. Ni ga več.« Premolknil je in z očmi preletel zbrane. Solze so mu zameglile pogled. »Pravkar smo doživeli nov trenutek v odnosu s Kristusom. Pričakoval bo, da bomo ... vsi ... posebno jaz ... kar najbolje izrabili razmeroma malo časa, ki nam ostaja v našem kratkem bivanju na zemlji.«

Pomolčal je, se zbral in zagrmel v sklepu nagovora: »Prijatelji moji, pravkar smo okusili božje usmiljenje. Ne skušajmo božje pravičnosti.« Obrnil se je in se spustil po stopnicah, odkorakal mimo oltarja skozi zakristijo, ne da bi se ustavil, in se namenil v hodnik, ki je povezoval cerkev in župnišče. V manj kot minuti je bil sam v svoji sobi. Takoj je pokleknil ob postelji in zajokal kakor otrok.

Čez dve uri ga je zbudil glas gospodinje Carmelle Francone, ki mu je po domofonu povedala, da so javna občila sporočila, da sta kometa dvojčka trčila več sto kilometrov nad Zemljino atmosfero. Ni bilo potresov, cunamijev, orkanov, tornadov, toplotnih motenj, onesnaženja okolja, nemirov in izgredov državljanov. Kot so poročali, ni bilo niti ranjenih niti mrtvih.

Namesto tega so dopisniki na terenu v Los Angelesu, Aucklandu, Melbournu, Londonu, Jeruzalemu, Moskvi, Pekingu, New Delhiju, Riu de Janeiru in Kairu poročali o nerazložljivi, nadnaravni umirjenosti skoraj sedmih milijard Zemljanov.

Izbranci so se počasi in previdno pojavljali iz apokaliptičnih podzemnih zaklonišč. Precej osupli so ugotovili, da je civilizacija nedotaknjena in da se vsi norčujejo iz njih.

Nasini strokovnjaki so takoj napovedali zelo javno preiskavo o tako imenovanih »nepravilnostih dvanajste ure« na poti kometov dvojčkov.

Čez šest mesecev so jo potihoma končali.

Brian J. Gail je nekdanji univerzitetni in polprofesionalni športnik; oglaševalec z Avenije Madison, višji vodilni delavec, podjetnik in izvršni direktor podjetja z lestvice petsto najboljših ameriških podjetij. Trenutno je pedagog in pisec. Gospod Gail je član številnih mestnih odborov v domači Filadelfiji, med drugim Konference svetovnih vprašanj, Državnega središča za posvojitve, Združenja William Booth, Semenišča Karla Boromejskega in združenja Regina Academy. Je mož in oče sedmih otrok in ima pet vnukov. Z ženo Joan M. Gail že štirideset let živita v Villanovi v Pensilvaniji.

Roman *Brez očeta* je prvi del *Ameriške tragedije v trilogiji*. Preveden je bil v več jezikov in ga trenutno prodajajo tudi v Evropi in Avstraliji. *Brez matere* je drugi del serije. Roman z naslovom *Brez otrok* pa je zadnji del trilogije.

Zadnji del trilogije Briana J. Gaila o izzivih, s katerimi se soočajo katoličani v sodobnem svetu.

Roman Brez otrok je veličasten sklep trilogije, v kateri se pred nami razkriva utopično videnje revolucije bioloških znanosti, ki se lahko izkaže za srhljivo preroško. Je apokaliptična srhljivka, polna zvestobe in prevar, bridkosti in rešitev. Je nujen klic po prebujenju z veličastnim sporočilom upanja za naš čas.

»Brian J. Gail bralce popelje v svet in Cerkev ne preveč daljne prihodnosti, kjer Satan na stranpota hladnokrvno zavede celo zveste vernike. Roman Brez otrok vas ne bo le prevzel, marveč prinaša tudi sporočilo upanja in prenove. Čudovit konec Gailove ameriške trilogije.«

Michael J. Sheridan, škof iz Colorado Springsa

»Če sta prejšnji dve knjigi (Brez očeta, Brez matere) opisovali pretekle zablode zdrave pameti človeštva, nas ta opozarja na posledice poti, po kateri hodimo: ameriška družba, lahko bi rekli tudi evropska, zavita v meglo egoizma drsi v lasten propad. Smo res na tem svetu samo zaradi nas samih? Se res naša prihodnost konča pri koncu našega osebnega užitka? Nam je res prav malo mar za življenje naših otrok? Temačni in boleči časi za kristjana, ki želi živeti ljubezen do svojih sovražnikov, prihajajo nad vse nas, piše avtor. A na koncu močno preseneti bralca. Za povprečneža znanstvena fantastika, za vernega kristjana apokalipsa po dnevu teme. Bog živi in odrešuje svoje izvoljeno ljudstvo.«

Darja in Tomaž Ovsenik

»Zadnji del trilogije nas preseneti že na prvih straneh: popelje nas čez prag apokaliptične prihodnosti, v čas popolnega razpada zahodne civilizacije. Zdaj ne gre več zgolj za moralne dileme, v katerih so se naši junaki tolikokrat znašli, ampak za golo preživetje. In upanje, da se zgodovina ne bo zvrtničila v brezno smrti, ampak bo Bog znova posegel z Ljubeznijo in Svetlobo ...«

Štefan Kržišnik, iskreni.net

Epska pripoved o 21. stoletju

ZALOŽBA
DRUŽINA

22,90 EUR